

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๗ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

เสียงธรรมเป็นเสียงเหนือโลกน่าจะฟังกัน

ก่อนจ้งหัน

กว่าจะได้ฉันทปวตเอาหลังจะหักนั้นละ จัคนั้นจัดนี้ยุ่ง อยู่ในป่าฆ่ากิเลสไม่ได้เป็น
อย่างนี้ ได้อะไรจัดใส่บาตรปู้ปี้บ ฉันทเสร็จแล้วล้างบาตรเรียบร้อยเก็บไว้ที่พักแล้วเข้า
ทางจงกรม สี่ห้าโมงเย็นถึงจะออกจากทางจงกรม พักนิดหน่อย จากนั้นก็เอาเรือยๆ
กิเลสมันก็ม้วนเสื่อซิ ใอันนี้มีแต่พอกพูนกิเลส มันไม่มีกิเลสตัวไหนจะม้วนเสื่อ มีแต่เรา
ละม้วนเสื่อ เทียบกันหมดแหละเรา ให้พร

หลังจ้งหัน

โลกเดือดร้อนวุ่นวายนี้เพราะกิเลสนะ มันยุแห่ยก่อกวนซึ่งกันและกัน คนไทย
เรานี่แหละ เหมือนว่าลูกพ่อเดียวกันแม่เดียวกันทะเลาะกันกัดกัน อันนี้คนไทยทั้ง
ประเทศลูกพ่อเดียวกันแม่เดียวกันมันก็ทะเลาะกันยุ่งไปหมด ซึ่งดีซึ่งเด่น ไม่ทราบว่ามี
อยู่ที่ไหน ความเด่นอยู่ที่ไหน ซึ่งกันไปอย่างนั้นละ ฟังแล้วมันฟังไม่ได้นะ เมืองไทยเป็น
เมืองพุทธควรจะฟังเสียงกัน ถ้าเอาพุทธเอาธรรมเข้าไปใส่หัวใจแต่ละคนๆ เหตุผลจะ
ขึ้นมาทันที ผิดถูกดีชั่วเหตุผลจะบอกในตัวเอง แล้วแสดงออกตามเหตุผล ผู้ฟังฟังตาม
เหตุผลก็ลงกันได้ง่าย อันนี้มันไม่ได้เป็นเหตุผล เอาที่รู้มานะอยากดีอยากเด่นทั้งๆ ที่
มันไม่ดี เเด่นก็เด่นไปทางชั่วเสีย มันไม่เด่นไปทางที่ดีนะ

ฟังว่าทางกรุงเทพฯหรืออะไร ดูว่ากัดกันอยู่สองสามวันแล้วไม่ใช่หรอ มันเป็น
อย่างไรก็ไม่รู้ เรียนแต่วิชาหมากัดกันเมืองไทยเรา ไปเรียนเมืองนอกเมืองนาก็สู้
อาจารย์หมาไม่ได้ เอาหมามาเป็นครูกัดกันแหลกเลย เอ้อ..มันน่าทุเรศนะ นี่พูดตาม
ธรรม เราพูดนี้เราไม่มีอะไรสูงต่ำ เสมอไปด้วยธรรม ไม่ได้ว่าใคร พูดตามความผิดถูก
ชั่วดี น่าจะเอาไปฟังไปพินิจพิจารณา ครูบาอาจารย์ก็มี ธรรมก็มี เมืองไทยเราเป็นเมือง
พุทธน่าจะฟังเสียงพระพุทเจ้าบ้าง อันนี้ต่างคนต่างเหยียบหัวพระพุทเจ้าไป ว่าถือ
พุทๆ ถือยังงั้นมันเอาฝ่าเท้าของมันไปเหยียบหัวพระพุทเจ้าไปโดยลำดับลำดับ ไม่ได้
ฟังเสียงกันและกันเลย ใครก็อยากซึ่งดีซึ่งเด่น มันไม่มีอะไรดี ฟังแล้วมีแต่เรื่องวิชาหมา
เอาหมากัดกัน

ในกรุงเทพฯนี่ละเขาเรียกว่าเมืองนักปราชญ์ เรียนที่ไหนๆ ไม่พ้นจากกรุงเทพฯ
ไปเรียนจากเมืองนอกเมืองนาที่ไหน ได้มาแล้วก็ได้แต่วิชาหมากัดกันมา มาเรียนที่วัด
ป่าบ้านตาดซิ หมามาหมากัดตัวเจ็ดตัว ให้หมาเราสอนสักหน่อยเถอะนะ คนสอนไม่ได้
เรื่อง ให้หมาเราสอนสักหน่อยเถอะนะ หมามาหมากัดตัว พอแฮ่เท่านั้นไม่เรียบบัวะว้าง

เลยๆ ไม่กั๊กกันนะหมา เอาอะไรๆ ให้พอแฮๆ ใส่กันป๊วะเลย วังเลย เห็นไหมล่ะ ผู้พิพากษาใหญ่มีอยู่ไม่เรียวระพาตหลังหมา คนจะเอาอะไรพาตล่ะ มันเหนือเหตุเหนือผลไปแล้ว อะไรก็ดี มีแต่ใครก็ว่าใครดี ๆ มันไม่มีใครดี อย่างหมากัดกันนี้ตัวไหนดี ถ้าดีมันจะมากัดกันทำไม มันก็คือหมากัดกันนั่นแหละ วิชาหมากัดกันดีที่ไหน

เราพูดนี้เราพูดไปโดยธรรม ใครจะมาตำหนิติเตียนเราก็ออกปากของใครมี แต่เรื่องความถูกต้องดีงามผู้จะยึดเอาที่มีอยู่ที่แสดงอย่างนั้นนะ ไม่ได้แสดงเพื่อความฉิบหายวายปวงต่อประเทศชาติบ้านเมือง สอนเพื่อให้มีหลักมีเกณฑ์ต่างหาก มันไม่ได้เรื่องอะไร ก็เลสมันกำเรียบเป็นอย่างนั้นละ กำเรียบที่หัวใจคนก็แสดงออกมาทางกิริยามารยาททั่วบ้านทั่วเมือง นั่นละอำนาจของกิเลสแสดง ถ้าอำนาจของธรรมแสดงเรียบไปหมดธรรมท่านแสดง

อย่างที่ท่านแสดงไว้ในตำรับตำรา พระอรหันต์ท่านไม่มีทะเลาะกันเลย ฟังซิณะคือไม่มีสิ่งที่มีติดอยู่ภายใน มีแต่เหตุผลธรรมดาธรรมล้วน ๆ อยู่ในหัวใจ ท่านจะฟังเสียงเอาความถูกต้องเป็นประมาณ ความถูกต้องนั้นละใหญ่ที่สุด ยิ่งกว่าครูกว่าอาจารย์ที่ว่าใหญ่ในคณะ ๆ เหตุผลกลไกธรรมดาธรรมเหนืออื่นอีก ต้องนำนั้นมาฟัง ครูอาจารย์ก็ต้องฟังเสียงนั้น ไม่ฟังเสียงนั้นลงกันไม่ได้ เสียงอรรถเสียงธรรมเป็นเสียงเหนือโลกเหนือสังสาร น่าจะเอามาฟังมาพิจารณากัน

ไปที่ไหนมีแต่เสียงหมากัดกันทั่วบ้านทั่วเมือง เมืองไทยเราเลยกลายเป็นเมืองหมาไป มันกัดใส่กัน ไปที่ไหน ๆ กัดกันแหลกไปเลย ความเสียหายก็คือคนไทยเรา จะให้เขามาชมเชยสรรเสริญว่าเมืองไทยนี้เก่งทางกัดกันนี้เขาก็ลงในทางหมานั้นละ กัดกันคืออะไรก็คือหมา แน่ะ แล้วมันวิเศษวิโสอะไรหมากัดกัน เหตุผลกลไกมีก็เอามาพิจารณา แก้ไขตัดแปลงตนเข้าสู่หลักเกณฑ์อันดีงามมันก็ดีไปด้วยกันไม่ว่าผู้ใหญ่ผู้น้อย

หนึ่งกับหนึ่งเป็นสองอันนี้ใครจะค้านกันได้ มันก็ไม่ค้าน บวกกันแล้วหนึ่งกับหนึ่งเป็นสองก็ยอมรับกันทั่วโลกดินแดน อันนี้เหตุผลกลไกนั่นแหละคือหนึ่งกับสอง เหตุผลกลไกเป็นอย่างไรปฏิบัติตามนั้น ถ้าไม่ปฏิบัติตามนั้นแหลกเหลวไปหมด อยู่ในวัดยังวัดปฏิบัติธรรมดาธรรมด้วยแล้วท่านจะหนักในเหตุผลทุกอย่างเลย เอาเหตุผลเป็นที่ตั้ง ครูบาอาจารย์ก็เป็นผู้อยู่ในเหตุผล รวงรังแห่งเหตุผลอยู่กับครูบาอาจารย์ ออกมาอะไรต้องเป็นคติเครื่องเตือนใจแก่ผู้น้อย ไม่ใช่ออกมาด้วยความยิ่งใหญ่เป็นโตป่า ๆ เกื่อน ๆ ถืออำนาจป่า ๆ เกื่อน ๆ มาสอนลูกศิษย์ลูกหาไม่มีใครลง ถ้าเอาธรรมมาสอนเด็กพูดขึ้นมาก็น่าฟัง ฟังเลย นั่นละธรรมอยู่กับความถูกต้อง ไม่ได้อยู่กับใหญ่กับโตอะไร อยู่กับความถูกต้อง ความถูกต้องเป็นใหญ่กว่าทุกอย่าง ควรจะนำมาใช้

เหนื่อย พุดเท่านี้ก็เหนื่อยไม่เหมือนแต่ก่อน เหนื่อย พุดนิดหน่อยก็เหนื่อย ระยะเวลาจากกรุงเทพนี่ไม่มีความสุขเลย ชาติชั้นธัมมยุ่งของมันอยู่ในวันนี้ ไม่พูดอะไรมาก เอาเท่านี้ละ.....มีเท่านี้ละ ไม่พูดอะไรมากนัก พุดมาตั้งแต่สร้างวัดแล้ว สอนมาตั้งแต่สร้างวัดป่าบ้านตาด คนมาเกี่ยวข้องสอนตลอดเวลา ผู้ที่เข้ามาจรรยาส่วนมากไม่ค่อยมีภูมิระเบียบมานะ คือมาแก้งๆ ก้างๆ มาดูนั่นดูนี่ อันนั้นดีอย่างนั้นนี้ดีอย่างนี้ เจ้าของดีอย่างไรชั่วอย่างไรมันไม่ดู มาค่าๆ เข้ามาแก้งๆ ก้างๆ ถ้าวันไหนเราออกไปโดนกันละ

ถ้าเราออกไปกำลังเข้ามาเจอกับเรานี่ไล่เบียดเลย มาอะไร ถาม มีเหตุผลกลไกอะไรมา มามองนั่นมองนี่มองหน้ากันแสดงว่าไม่มีหลักเกณฑ์ ไล่เลย เข้าใจไหม สถานที่นี่ไม่มีที่แก้งก้าง ว่าอย่างนั้นเลย ไม่ใช่สถานที่เที่ยวเล่นนะ ท่านปฏิบัติธรรม มาหาอะไรไล่เดี๋ยวนั้นเลย ถ้าเราไล่ไล่ได้เร็ว พระท่านไม่ค่อยสนใจละ แต่เรานี่เอาจริงเอาจังมาก บางทีรถบัสมาตั้งสามคันสี่คันเต็มอยู่หน้าวัดกำลังจะหลังไหลเข้ามา เดียว..มาอะไร นั่นเอาเสียก่อนนะ มาแล้วมองหน้ากัน มองนั่นมองนี่ จับอะไรก็ได้ ที่เราถามตอบไม่ได้นะ แล้วมองหน้ากันแก้งๆ ก้างๆ มาจะมาเที่ยวดู ไล่เดี๋ยวนั้นแตกฮือเลย

เป็นอย่างนั้นละธรรมเหนือโลก เราเองก็ปฏิบัติตามธรรมนั้น ธรรมเหนือโลก ถ้าไม่ยอมธรรมแล้วเรียกว่าหมดค่าหมดราคามนุษย์เรา ที่มีค่ามีราคาก็คือมีธรรมในใจ ยอมรับเหตุผลกัน นั่นละอยู่กันได้ มีสูงมีต่ำ มีที่เคารพนับถืออยู่กันได้ ถ้าไปแบบทิวี่มานะของใครของเราแล้วใช้ไม่ได้เลย เอาละให้พร

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน **FM 103.25 MHz**

พร้อมเครือข่ายทั่วประเทศ